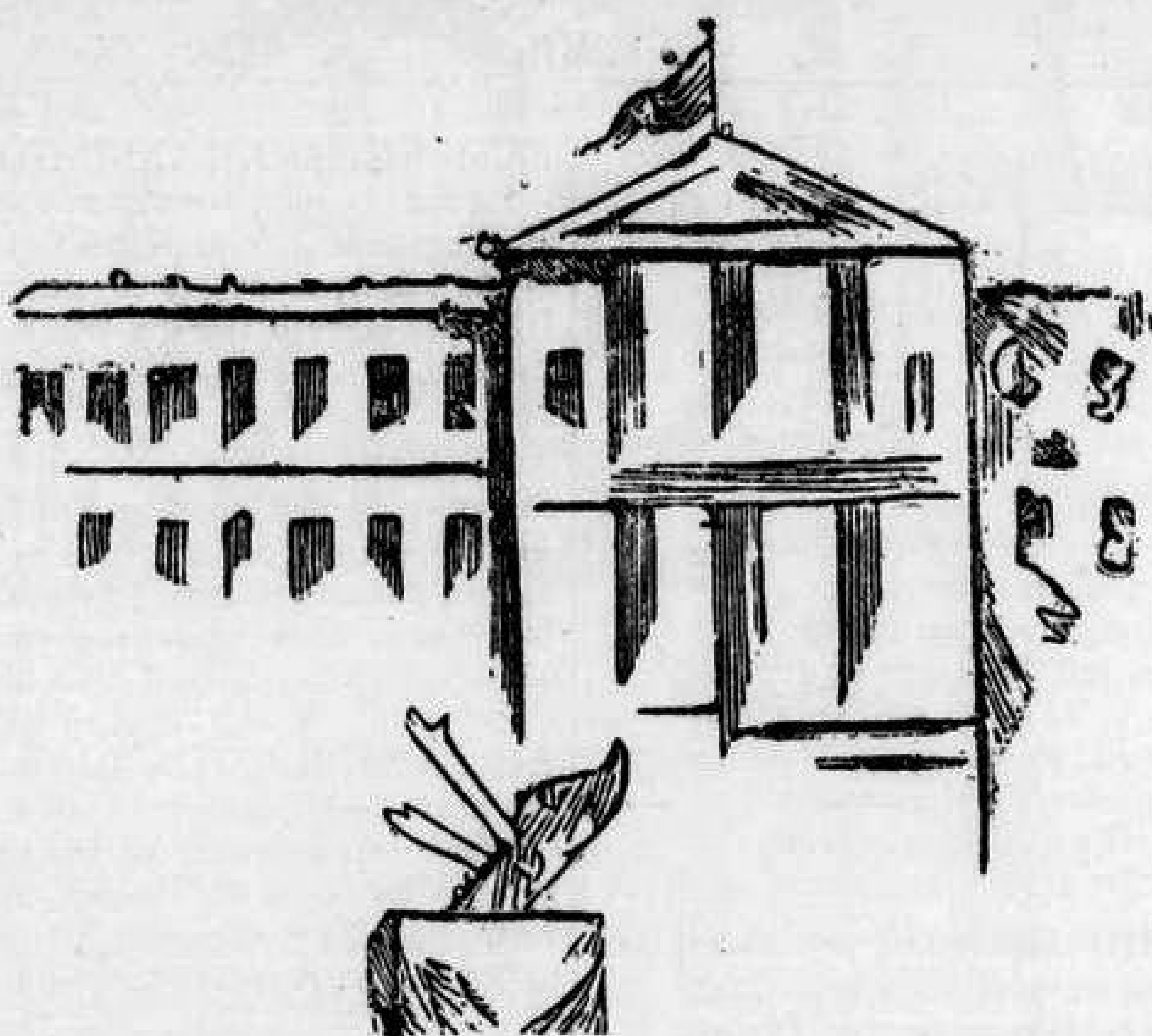

Ὁ φίλος Φασουλῆς
ἐν μέσῳ τῆς Αὐλῆς.

Φ.—Λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἐμάθατε τὰ νέα;

Β.—Υπάρχουν καὶ νεώτερα;

Φ.—Εἰπέρποτε σπουδαῖα...

Καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Βουλὴ ἐκ νέου διελύθη,
εἰς δὲ τὸ ἄκουσμα αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν τὰ πλήθη
ἐπῆραν τὸν κατήφορον μετὰ φωνῶν καὶ κρότων
κι' ἐκραύγαζον ὀδυνηρῶς κατὰ τῶν καθεστώτων.
Ἐγώ, Μεγαλειότατε, φύλαξ πιστὸς τοῦ νόμου,
«μακρὰν, φωνάζω, Φασουλῆ, μακρὰν αὐτοῦ τοῦ δρό-
διότι ἐνδεχόμενον νὰ γίνουν πρὸ μεγάλα», [μου,
κι' εὐθύς, Μεγαλειότατε, τὸ βάζω ὅτι τρεχάλα....

Β.—Καὶ τί συνέβη; λέγετε...

Φ.—Ἄπαν αὐτὸ τὸ στίφος
μὲ ὅλως ἄλλοπρόσαλλον καὶ θηριῶδες ὕψος
κατήρχετο ὡς ποταμὸς ὅταν ὑπερχειλίσῃ,
καὶ τζάμια, ἄρτους καὶ ψωμιά, τὸ πᾶν ἐξαφανίζει!

Β.—Ἀλλὰ πρὸς τί ὁ θόρυβος;

Φ.—Ἰδοὺ τίς ἡ αἰτία.

Ὅταν ὅτὸ κοινοβούλιον δὲν γίνετ' ἀπαρτία,
ὅταν φορολογοῦν καπνά, καὶ σπέρτα, καὶ ἄλατι,
ὅταν συχνάκις πυρκαγχαῖς συμβαίνουν ὅτὸ παλάτι,
ὅταν αὐτοὶ εὐρίσκωνται μακρόθεν τῶν πραγμάτων,
ὅταν ὑπάρχῃ ἔλλειψις μεγάλη ἀποπάτων,
κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ τόσων καταιγίδων
ἐπέρχεται διάλυσις τόσων χρυσῶν ἐλπίδων,
εἶναι πολὺ ἐπόμενο νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν,
καὶ τζάμια καὶ φαγώσιμα γῆς Μαδιὰμ νὰ γίνουν.

Β.—Καὶ σεῖς πῶς σκέπτεσθε;

Φ.—Ἐγώ; δὲν σκέπτομαι καθόλου.

Ἄν καὶ πολλὰ ἐλέχθησαν περὶ τοῦ Κατακόλου,

ἂν καὶ δὲν ἔχω ἀφορμὴν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη,
ἂν καὶ ὁ νῦν πρωθυπουργὸς ρουσφέτια δὲν μοῦ κἀνῶ,
ἂν καὶ δὲν ἦμαι βουλευτὴς, ἀλλὰ ἀπλοῦς δημότης,
φρονῶ, Πανιερώτατε, καθήκόν μου ἐν πρώτοις
νὰ μὴν ἐνθουσιάζωμαι δι' ἓνα μόνον φίλον,
διότι, ὡς γνωρίζετε, πέφτει ραгдаῖον ξύλον.

Β.—Καὶ ποῦ ἀνήκετε;

Φ.—Ἐγώ; ὅτὸ κάθε ὑπουργεῖον.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνθροπος τῶν μαύρων ὑπογείων,
ἐγὼ λατρεύω Σύνταγμα, ἐγὼ λατρεύω νόμον,
ἐγὼ συχνὰ ἐλάλησα ὑπὲρ σιδηροδρόμων,
ὑπὲρ πατρίδος δηλαδὴ καὶ βιομηχανίας...
ἐγώ, Μεγαλειότατε δὲν εἶμαι Πανσανίας,
ἐμὲ γνωρίζει ὡς δειλὸν ὀλόκληρος ἡ πόλις,
κι' ἐν γένει εἶμαι ἀνθροπος ἐξώλης καὶ προώλης.

Β.—Καὶ περὶ διαλύσεως εἰπέτε τί φρονεῖτε;

Φ.—Δὲν συμφωνῶ παραπολύ, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.

Ἐν μόνον ἔπρεπε, φρονῶ...

Β.—Εἰπέτε το ὅποιον;

Φ.—Νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν οὐχὶ τὸ ὑπουργεῖον.

Β.—Ποῖος λοιπόν;

Φ.—Νομίζω σεῖς, ὁ ἀναξ τῶν Ἑλλήνων,

διότι εὐρισκόμεθα μέσῳ φρικτῶν κινδύνων
ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἐγὼ ἀνήκω ὅτὸν πατρίδα
καὶ συνεπῶς ὅτὸν ἐχθρικὴν καὶ φιλικὴν μερίδα,
ἀνήκω καὶ εἰς τὸν λαόν κι' εἰς τὴν Αὐλὴν συγχρόνως...
Ζήτω λοιπὸν ὁ βασιλεὺς, τὸ στέμμα καὶ ὁ θρόνος!...